

MOLNÁR T. ESZTER

Hazatérés

Lesoványodott kutyák fogadták az állomáson. A vonat nyöszörögve indult tovább. A falun nem hagyott nyomot sem a háború, sem a béke. A szürke sziklák éppoly szenvtelenül magasodtak a nap elé. A házak mögül pont úgy hiányzott a vetemény. Felemelte a táskáját.

Elindult hazafelé.

Kisebb volt, mint az emlékeiben. A kerítés romjait zuzmó fedte be, a konyha közepén bükkfa nőtt. A munkától nem félt. A távol töltött évek alatt megtanulta türelemmel közelíteni a célt, kifárasztani a feladatot. Éjjel az eget nézte.

A lyukas tetőn keresztül.

A falu egyetlen kocsmárosa volt. Azelőtt hozzá járt, aki ünnepelt, a többit meg hozzá űzte a bánat. Amikor már a hegyek között visszhangoztak a dörrenések, akkor ment csak el, hogy idegen étellel tömjön idegen szájakat és gyáván hazavágyjon. Sokan elmenekültek, de ő volt az egyetlen, aki visszajött. Mire a ház elkészült, már senki sem állt szóba vele. Amikor megnyitotta a vendéglőt, gyerekek törték be az ablakát.

Kirármolták a kamrát.

Eredj haza, nem kellesz itt a kutyának sem, mondta a régi barátja, és az orrára vágta az ajtót. Elmentél a bajban, most ne gyere vissza megvastagodva. A mi vérünkön nem szívod magad tovább. De pár türelmetlen szó miatt nem adhatta fel. Pár betört ablak, ellopott baromfi, rúd kolbász, bevert orr miatt nem. Fekete szempárok égették a nyakát, ha az utcára lépett.

Szúrós bordájú kutyák csaholtak utána.

Ha ingyen adnád, akkor sem kéne nekik, mondta az asszony, akit egykor szeretett. Menj el, vissza se nézz. Nem ment, nem volt már hova mennie többé. Ez volt a cél, ez az álom. Eljött és elmúlt a tél. Hónapok teltek el hideg némaságban. A törött ajtón befúj a hó.

Tornyokat épített a konyha elé.

Ott találták meg, a gerendáról lógott le a teste. Kemény volt, mint a márciusi föld. A falu szélére húzták. Arca végigzötyögött a fútca kövén. Néhányan még utána-köptek. De nem lett igazuk.

Kellett a kutyáknak.

